

РЕШЕНИЕ

№ 1206

гр. София, 21.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 21.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7492** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния
процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу ревизионен акт № [ЕГН]
от 06.12.2011 г., издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД
на НАП София в частта, потвърден с решение № 1329 от 04.06.2012 г. на директора на
дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на
НАП.

В жалбата се излагат доводи за погасени по давност задължения по ЗДДС за данъчни
периоди м.04.2004 г., м.09.2004 г. и м.10.2004 г. Допълнително жалбоподателят
поддържа, че отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите,
издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] е в нарушение на материалния
закон и не съответства на събраните в хода на ревизията доказателства.
Процесуалният представител на жалбоподателя адв. К. моли съда да отмени РА, като
приложи института на давността относно задълженията по ЗДДС за данъчни периоди
м.04, м.09 и м.10.2004 г., а за данъчен период м.12.2004 г. и относно установеното
задължение за корпоративен данък по ЗКПО за 2004 г. да се съобразят всички събрани
по делото доказателства. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно –осигурителна
практика” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. З. изразява
подробно становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на РА в
оспорената му част. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 804706 от 27.08.2008 г., издадена от В. С. М. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Д.” при ТД на НАП София е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на данъчен върху печалбата за периодите от 24.01.2002 г. до 31.12.2002 г.; данък за общините за периодите от 24.01.2002 г. до 31.12.2002 г.; корпоративен данък за периодите от 01.01.2003 г. до 31.12.2004 г.; данък върху добавената стойност за периодите от 01.01.2003 г. до 31.12.2004 г.

Ревизионното производство е спряно със заповед № 80280 от 20.10.2008 г. с оглед постъпила молба вх. № 53-06-1598 от 17.10.2008 г. от управителя на ревизираното лице, на основание чл. 34, ал. 1, т. 4 от ДОПК. Ревизията е спряна за срок от 20.10.2008 г. до 25.11.2008 г.

Със ЗВР № 807026 от 25.11.2008 г. е възобновена спряната ревизия и е определен срок за нейното завършване до 07.02.2009 г.

Със заповед № 900043 от 26.01.2009 г., издадена на основание чл.34, ал.1, т. 2 от ДОПК е спряно ревизионното производство с оглед наличието на образувано досъдебно производство, което е от значение за ревизионното производство.

Със заповед № 1101513-В от 07.02.2011 г., издадена от началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Д.” при ТД на НАП София е възобновено ревизионното производство, спряно със заповед № 900043 от 26.01.2009 г. на [фирма], считано от 07.02.2011 г.

Със ЗВР № 1102085 от 17.02.2011 г. е удължен срока на ревизията до 17.03.2011 г.

Със заповед № ЦУ – 115 от 15.03.2011 г. на изпълнителния директор на ЦУ на НАП е удължен срока на ревизията до 17.06.2011 г.

Със ЗВР № 1103307 от 17.03.2011 г. е определен срок за завършване на ревизията до 17.06.2011 г.

Изготвен е ревизионен доклад № 1103307 от 01.07.2011 г., надлежно връчен на пълномощник на дружеството на 24.10.2011 г.

В срока по чл.117, ал. 5 от ДОПК ревизираният субект е упражнил правото си на възражение с вх. № 10-53-03-6025 от 07.11.2011 г. срещу РД.

Ревизионното производство е приключило с ревизионен акт № [ЕГН] от 06.12.2011 г., издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП София, упълномощен със ЗОКО № 1103307 от 14.10.2011 г. от органа, възложил ревизията.

Предмет на оспорване в настоящото производство е РА в следните части:

- отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 20 700,00 лева по фактура № 0...072 от 01.04.2004 г., издадена от [фирма] за данъчен период м.04.2004 г. ведно с начислените лихви за забава;

- отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 160209,00 лева по фактури № 0...044 от 30.09.2004 г., № 0...045 от 30.09.2004 г. , издадени от [фирма] за данъчен период м.09.2004 г.ведно с начислени лихви за забава в размер на 143 845,70 лева;

- отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 95 836,00 лева по фактури № 3247 от 08.10.2004 г., № 32428 от 14.10.2004 г., № 32429 от 15.10.2004 г., , издадени от [фирма] за данъчен период м.10.2004 г. ведно с начислените лихви за забава;

- отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2800,00 лева по фактура № 332 от 13.12.2004 г. , издадена от [фирма] за данъчен период м.12.2004 г.

ведно с начислените лихви за забава;

- извършено увеличение на финансовия резултат за 2004 г. по ЗКПО със сумата от 103500,00 лева, като е определен корпоративен данък в размер на 3 567,72 лева ведно с начислени лихви за забава в размер на 2 999,89 лева.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 14.12.2011 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП София град с вх. № 10-53-03-6025 от 28.12.2011 г.

В 60-дневния срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК на 06.02.2012 г. между страните е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата на ревизираното лице от решаващия орган.

В удължения срок съгласно споразумението директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] се е произнесъл с решение № 1329 от 04.06.2012 г., с което е потвърден РА № [ЕГН] от 06.12.2011 г. в оспорената му част.

В хода на съдебното производство не са събрани други доказателства, а от страна на жалбоподателя е направено възражение за погасени по давност задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м.01 до м.11.2004 г. включително.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 1329 от 04.06.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е връчено на ревизираното лице по електронен път на 07.06.2012 г., а жалбата срещу РА в потвърдената му от решаващия орган част е подадена чрез дирекция „ОУИ” с вх. № 53-00-524 от 19.06.2012 г. Следователно, жалбата на [фирма], [населено място] се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт в оспорената част, потвърден с решение № 1329 от 04.06.2012 г. е издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1103307 от 14.10.2011 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП София, за компетентен орган да издаде РА по отношение на [фирма]. Процесната ЗОКО е издадена от Т. Б. Г., заемащ длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП София, който е оправомощен да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповеди № 6613-А от 17.09.2011 г. и № РД – 01 – 1247 от 09.09.2011 г. на директора на ТД на НАП София. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК (в редакцията си преди изм., в сила от 01.01.2013 г.) в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил.

След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП София съобразно издадената ЗОКО, което означава, че е спазено императивното изискване РА да бъде издаден от материалнокомпетентен орган.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на ревизираното лице. Ревизионният доклад е надлежно мотивиран и същият представлява неразделна част от РА съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

По отношение на установеното в хода на ревизията съдът намира следното:

I. По ЗДДДС

В хода на ревизията, на основание чл. 45, ал.1 и ал. 2 от ДОПК са предприети действия по извършване на насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

1. По отношение на [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ с ивх. № 10-53 -00-8255 от 08.12.2008 г. , връчено по пощата с обратна разписка. В отговор са представени документи съгласно писмо вх. № 10-53-00-8255 от 29.12.2008 г.

Според констатациите на ревизиращите [фирма] е издало на ревизираното лице фактура № 0...32427 от 08.10.2004 г., фактура № 0...32428 от 14.10.2004 г. и фактура № 0...32429 от 15.10.2004 г., които фактури са включени в дневниците за продажби и СД за съответния данъчен период.

Фактура № 0...32427 от 08.10.2004 г. е с ДО 381280,00 лева и ДДС 76 256,00 лева с предмет на доставката – клапан регулиращ ДУ 225 РУ 230 (1бр.) с ед. цена 23000,00 лева; задвижки с ел. част (2бр.) с ед.цена 13000,00 лева и кран спирателен ел. задв. 100 x10 (36 бр.) с единична цена 9230,00 лева; фактура № 0...32428 от 14.10.2008 г. е с ДО 71 900,00 лева и ДДС 14380,00 лева с предмет – ел. двигател 75 kw (3бр.) с ед.цена 9100,00 лева; фактура № 0...32429 от 15.10.2004 г. с ДО 26000,00 лева и ДДС 5200,00 лева с предмет – задвижка с ел. част (2бр.) с ед. цена 13000,00 лева.

От представената хронология на сметка 503 „Разплащателна сметка” и дневник на сметка 411/6 „Клиенти” за контрагент [фирма] е установено, че разплащането по посочените фактури е извършено през 2006 г. и 2007 г. Констатирано е, че ревизираното лице не е платило начисления му данък по ДДС – сметка на доставчика до края на данъчния период, през който е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит.

Приходните органи установяват, че дължимият данък не е преведен по ДДС сметка на доставчика съгласно чл. 55 а, ал. 2 от ЗДДС (отм.), тъй като са приложени копия на платежни нареждания от [фирма], но няма представени банкови извлечения от разплащателната сметка на [фирма], удостоверяващи получени плащания.

Договор за продажба от 05.10.2004 г. между [фирма] (продавач) и [фирма] (купувач) (прил. на л. 544 – 545 от приложение№ 3) е с предмет – ДМА – клапан регулиращ ДУ 225РУ 230 – 1 бр. ед. цена на 23000,00 лева;- задвижки с ел. част – 2 бр. с ед. цена 13000,00 лева; - кран спирателен ел. задвижка 100 x 10-36 бр. с ед. цена 9230,00 лева. Цената е в размер на 381 280,00 лева без ДДС, като е уговорено да бъде заплатена по банков път. В договора не е посочен срок, в който цената да бъде платена. Към договора са приложени три броя приемо-предавателни протоколи от 08.10.2004 г. между [фирма] и ревизирия субект (на л. 546,547 и л.548 от

приложение № 3 към делото), в които е отразено, че Купувачът след щателен оглед на машините не откри видими недостатъци, които значително да намаляват цената на същите, както и техническите способности. Предмет на предаване съгласно протоколите са – клапан регулиращ ДУ 225 РУ23 – 1 бр., ед.цена без ДДС 23000,00 лева; - задвижки ел. част – 2бр., ед. цена без ДДС 26000,00 лева; - кран спир. ел.завд. 100 x 10 – 36 бр., ед. цена без ДДС – 332 280,00 лева.

В протоколите не са отразени техническите параметри на машините, като се установява, че няма представени документи относно година на производство, производител, фабричен номер, технически паспорт и др.

Посоченият договор и приемо-предавателни протоколи се отнасят само до доставката по фактура № 0...32427 от 08.10.2004 г. и не са свързани с останалите две фактури, като от ревизираното лице, респ. от неговия доставчик не са ангажирани доказателства за сключен договор и предаване на машините по фактури № 0...32428 от 14.10.2004 г. и № 0...32429 от 15.10.2004 г.

При оспорване на РА по административен ред е представен и договор за покупко-продажба от 11.10.2004 г., сключен между [фирма] и [фирма] (прил. на л. 88 и л. 89 от делото) с предмет – задвижка с ел. част – 2 бр. с единична цена 13000,00 лева; ел. двигател 75 kw – 2бр. с единична цена 22300,00 лева и ел двигател 50 kw – 3бр. с единична цена 9100,00 лева. В договора е посочено, че цената е за сумата от 97900,00 лева без включен ДДС, която следва да бъде заплатена по банков път, но няма уговорен срок за плащане. Приложени са приемо-предавателен протокол от 15.10.2004 г. за предаване на задвижка с ел. част – 2 бр. с единична цена 13000,00 лева без ДДС и приемо-предавателен протокол от 14.10.2004 г. за предаване на ел. двигател 75 kw – 2 бр. с единична цена 22300,00 лева без ДДС и ел. двигател 50 kw – 3 бр. с единична цена 9100,00 лева. Така посоченият договор от 11.10.2004 г. и приемо-предавателните протоколи от 14.10.2004 г. и 15.10.2004 г. не са представени по време на ревизионното производство, а за първи път едва при обжалването на РА пред директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП.

По отношение на транспорта на машините се твърди, че е извършен от [фирма], като е приложен инвентаризационен опис на транспортните средства и 3 бр. пътни листа (л.567-569 от приложение № 3 към делото). В пътните листа не са попълни серия и № на товарителницата, точния вид на товара, липсва подпис и печат. Липсва начален и краен километропоказател, липсва дата, име и подпис на приел и проверил пътния лист. В пътния лист от 08.10.2004 г. за товарен автомобил „Шкода М.”, като издал пътния лист е посочено лицето Д. С. от дата 08.10.2008 г., т.е. налице е несъответствие между датата в пътния лист и датата, посочена от лицето, което го е издало.

В хода на ревизията и в рамките на съдебното производство не са представени доказателства къде е извършено разтоварването и предаването на машините.

Съгласно писмените обяснения на изпълнителния директор на [фирма] (прил. на л. 515 -516 от приложение № 3) по фактура № 0...32428 от 14.10.2004 г. предходни доставчици са [фирма], [населено място] съгласно фактура № 400 от 12.09.2000 г. ; [фирма], [населено място] съгласно фактура № 327 от 27.09.2000 г.; [фирма], [населено място] съгласно фактура № 116 от 02.06.2004 г. и [фирма], [населено място] съгласно фактура № 6043 от 08.05.2003 г.

По фактура № 0...32429 от 15.10.2004 г. предходен доставчик е [фирма], [населено място] съгласно фактура № 4695 от 03.10.2001 г.

По фактура № 0...32427 от 08.10.2004 г. предходни доставчици са [фирма] съгласно

фактури № 4695 от 03.10.2001 г., № 4696 от 03.10.2001 г., № 4697 от 03.10.2001 г., № 4732 от 29.08.2001 г., № 4729 от 27.08.2001 г., № 5171 от 04.03.2002 г.; [фирма] съгласно фактура № 7725 от 30.05.2001 г.; [фирма] съгласно фактури № 619 от 11.06.2001 г., № 626 от 26.06.2001 г., № 672 от 13.08.2001 г.; [фирма] съгласно фактура № 53 от 05.06.2001 г.; писмо от Т. „М. Изток 3” и протокол от Т. „М. Изток 3”

Съгласно счетоводните регистри закупените активи са заведени по сметка 204 „Машини и съоръжения” в ревизираното лице. В писменото обяснение е отразено, че не е начислявана амортизация на закупените ДМА, тъй като същите да продадени в месеца на придобиването им. Представени са фактури за продажба, издадени на [фирма] с № № 997 от 11.10.2004 г., № 999 от 19.10.2004 г. и № 1000 от 21.10.2004 г. Въз основа на тези доказателства ревизиращите приемат, че не са изпълнени кумулативните изисквания на чл. 64, ал. 1 от ЗДДС (отм.) във връзка с чл. 6 и чл. 63 от ЗДДС (отм.), както и е налице основание по чл. 65, ал. 4, г. 4 от ЗДДС за отказ за приспадане на право на данъчен кредит в общ размер на 95 836,00 по издадените от [фирма] фактури.

2. По отношение на [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ № 10-53-06-5867 от 08.12.2008 г., връчено по пощата с обратна разписка. В указания срок са представени изискваните документи.

[фирма] е издало на [фирма] фактура № 331 от 13.12.2004 г. с ДО 4800 лева и ДДС 9600,00 лева с предмет – царевица аванс – 300 т. с единична цена 160 лева; фактура № 332 от 13.12.2004 г. с ДО 14000,00 лева и ДДС 2 800,00 лева с предмет – ечемик аванс – 100 тона с единична цена 140 лева, която е анулирана; данъчно-кредитно известие № 334 от 29.12.2004 г. към фактура № 331 от 13.12.2004 г. относно недоставена царевица – количество 230,720 т. с единична цена 160 лева с ДО 36 915,20 лева и ДДС 7 383,04 лева.

Констатирано е, че фактурите са включени в СД и в дневника за продажби за съответния данъчен период, като анулираната фактура № 332 от 13.12.2004 г. е отразена с ДО 0,00 лева и ДДС – 0,00 лева.

От [фирма] са представени фактури, издадени от З. „Единство Червена”; от „З. Напредък” и [фирма] в качеството на предходни доставчици по процесните фактури.

Установено е, че [фирма] е вписано в регистъра на търговците на зърно със заповед № 41 от 18.08.2004 г. под ид. номер [ЕИК] съгласно удостоверение от Националната служба по зърно и фуражите.

Относно фактура № 332 от 13.12.2004 г. ревизиращите установяват, че ревизираното лице е включило цитираната фактура с право на пълен данъчен кредит в дневника за покупки за м.12.2004 г., която фактура е анулирана от доставчика. Констатирано е, че в счетоводството на получателя няма оригинал на процесната фактура, а ревизиращият субект разполага само с копие от същата.

Отказано е правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2800,00 лева на основание чл. 64, ал. 1, т. 2 и т. 6 от ЗДДС (отм.) във връзка с чл. 94 от ЗДДС (отм.) по фактура № 332 от 13.12.2004 г. за

данъчен период м.12.2004 г.

3. По отношение на доставчика **[фирма]** е извършена насрещна проверка, резултатите от която се съдържат в ПИНП № 2210-807026-1 от 23.01.2009 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ изх. № 10-53-06-5860 от 08.12.2008 г., връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Извършени са две посещения на адреса за кореспонденция на доставчика, документиран с протоколи № 6673 от 08.12.2008 г. и № 6796 от 16.12.2008 г. В протоколите е отразено, че на адреса за кореспонденция не е открито задълженото лице или негов представляващ. Поставено е съобщение по чл. 32, ал. 4 от ДОПК с ивх. № 10-53-06-5860 от 17.12.2008 г. на определеното за целта място в ТД на НАП София, офис „Център”, същото е публикувано в Интернет и е изпратено по пощата с обратна разписка до адреса за кореспонденция. Писмото се е върнало с отбелязване „получателят се е преместил на друг адрес”.

След изтичане на 14-дневния срок, на 05.01.2009 г. съобщението е свалено от таблото и ИПДПОЗЛ с изх. № 10-53-06-5860 от 08.12.2008 г. е приложено към данъчното досие като редовно връчено. До изтичане на дадения срок изисканите документи и писмени обяснения не са представени.

От **[фирма]** е издадена на **[фирма]** фактура № 72 от 01.04.2004 г. с ДО 103500,00 лева и ДДС 20 700,00 лева с предмет – реклама.

При извършена проверка в информационната система на НАП е констатирано, че доставчикът е включил фактура № 72 от 01.04.2004 г. в дневника за продажби и в СД за ДДС за съответния данъчен период.

Установява се, че по време на ревизията не са представени доказателства за наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС (отм.), до който извод са достигнали ревизиращите и решаващия орган. Няма представени писмени доказателства относно това какъв е реалният предмет на фактурата, какво е възложено на изпълнителя и какъв е резултатът от възложената услуга. Органите по приходите констатира, че не са представени необходимите доказателства за установяване на извършване на доставката, начисляване на ДДС в счетоводството на задълженото лице по реда на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.), начин на разплащане, предходен доставчик, ако има такъв, наличие на технически и кадрови потенциал. Няма данни относно извършено плащане от страна на ревизираното лице на дължимия данък по ДДС сметка на доставчика. Според справка в информационната система на НАП, регистър „Трудови договори” за всички подадени уведомления от работодател по чл. 62 от КТ е видно, че към 04.2004 г. дружеството не е имало назначени лица по трудови правоотношения.

Въз основа на гореизложеното е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 20 700, 00 лева по фактура № 72 от 01.04.2004 г., издадена от [фирма] на основание чл. 64, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.) вр. чл. 9 и чл. 63 от ЗДДС (отм.).

4. По отношение на доставчика „Туги Ес Еф” ЕООД е изготвено ИПДПОЗЛ № 10-53-06-5861 от 08.12.2008 г., връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. Резултатите от извършената насрещна проверка са отразени в ПИНП № 2210-807026-2 от 23.01.2009 г. Извършени са две посещения на адреса за кореспонденция на доставчика, документириани с протоколи № 6674 от 08.12.2008 г. и № 6795 от 16.12.2008 г. Съгласно протоколите на адреса не е открито задълженото лице или негов представляващ.

За връчване на ИПДПОЗЛ е постановено съобщение по реда на чл. 32, ал. 4 от ЗДДС с изх. № 10-53-06-5861 от 17.12.2008 г. на определеното за целта място в ТД на НАП София, офис „Център”. Съобщението е публикувано в Интернет и е изпратено по пощата с обратна разписка до адреса на кореспонденция. Писмото се е върнало в цялост с отбелязване „получателят се е преместил на друг адрес”.

На 05.01.2009 г. след изтичане на 14-дневния срок съобщението е свалено от таблото за съобщения и ИПДПОЗЛ изх. № 10-53-06-5861 от 08.12.2008 г. е приложено към данъчното досие. До изтичане на срока задълженото лице не е представило изисканите документи и писмени обяснения.

[фирма] е издало на [фирма] фактура № 44 от 30.09.2004 г. с ДО 199500,00 лева и ДДС 30900,00 лева с предмет – установка високочестотна и фактура № 45 от 30.09.2004 г. с ДО 601545,00 лева и ДДС 120309,00 лева с предмет – агрегатна машина 1 бр. с единична цена 380795,00 лева и заточна машина – 1бр. единична цена 220 750,00 лева.

Съгласно проверка в информационната система на НАП е констатирано, че доставчикът е включил фактурите в дневника за продажби и СД по ЗДДС за съответния данъчен период.

Във връзка с процесните фактури е връчено ИПДПОЗЛ на ревизираното лице, като [фирма] е представило документи, касаещи фактурите с издател [фирма] съгласно писмо вх. № 10-53-06-3374 от 01.06.2011 г. Представени са копия на фактури № 44 от 30.09.2004 г. и № 45 от 30.09.2004 г., договор за покупко-продажба от 24.09.2004 г., анекс от 29.03.2005 г., приемо-предавателен протокол от 30.09.2004 г., банково извлечение от 30.09.2007 г. за частично плащане по фактура № 44 от 30.09.2004 г., главна книга на сметка 411 „Доставчици” за доставчик [фирма] за период 01.01.2004 г. – 31.12.2004 г. и писмено обяснение.

Съгласно представените счетоводни регистри активите са заведени в счетоводна сметка 204 „Машины, съоръжения и оборудване” в [фирма].

В писменото обяснение е отразено, че не е начислявана амортизация на закупените ДМА, тъй като същите са продадени в месеца на придобиването им.

Съгласно договор от 24.09.2004 г., сключен между [фирма] и [фирма] е уговорена продажбата на машини по опис, който е неразделна част от договора. Цената на машините ще бъде изплатена еднократно или на части, в брой или по банков път, в срок до 6 месеца, след като машините бъдат предадени с протокол. В т.2.2. от договора е посочено, че при възникване на финансови затруднения за Купувача, заплащането може да бъде разсрочено с изрично съгласие на Продавача, но не повече с още 6 месеца. Към договора е приложен опис на стоката – 1. агрегат машина – 1бр. 380795,00 лева; 2. заточна машина ЗМ642ЕП17 – 1бр. – 220750,00 лева; 3. установка високочестотна – 1бр – 199 500,00 лева. Общата стойност на стоките е 801405,99 лева без ДДС.

С анекс от 29.03.2005 г. към договора се променя чл.2.2. от договора, като срокът за плащане се удължава с една година, съгласно погасителен план, неразделна част от анекса. Погасителният план не е приложен.

Съгласно представено банково извлечение е извършено частично плащане на сумата от 56900,00 лева на 30.03.2007 г. С писменото обяснение от ревизираното лице е декларирано, че остатъка от задължението по фактурите е прехвърлено с уведомление от 07.07.2008 г. на [фирма], като липсват доказателства за така твърдяното обстоятелство.

Приложен е 1 бр. приемо-предавателен протокол от 30.09.2004 г. , в който е посочено, че Купувачът след щателен оглед на машините не откри видими недостатъци, които значително да намаляват цената на същите, както и техническите й способности. Като описание на стоката е отразено – 1. агрегат машина – 1бр. 380795,00 лева; 2. заточна машина ЗМ642ЕП17 – 1бр. – 220750,00 лева; 3. установка високочестотна – 1бр – 199 500,00 лева.

Представени са фактури и данъчни-кредитни известия, издадени от [фирма] на [фирма], както следва: - № 991 от 24.08.2004 г. с ДО 381400,00 лева и ДДС 76280,00 лева с предмет – агрегатна машина; № 992 от 27.08.2004 г. с ДО 421100,00 лева и ДДС 84220,00 лева с предмет – заточна машина ЗМ642ЕП17 и установка високочестотна; ДКИ № 993 от 23.09. 2004 г. към фактура № 991 от 24.08.2004 г. с ДО 381400,00 лева и ДДС 76280,00 лева с предмет -агрегатна машина, като причини за издаване на известието са посочени „недоставени ДМА”; ДКИ № 994 от 24.09.2004 г. към фактура № 992 от 27.08.2004 г. с ДО 421100,00 лева и

ДДС 84 220,00 лева с предмет -заточна машина ЗМ642ЕП17 и установка високочестотна, като причина за издаване на известието е посочена „неполучени ДМА”. Прието е, че от така представените фактури е видно, че ревизираното лице е декларирало продажби на акtimi през данъчен период м.08.2004 г. на [фирма], без да са били налични.

През 09.2004 г. отново от ревизираното лице има деклариран ипроджаби на ДМА към [фирма] – фактура № 995 от 30.09.2004 г. с ДО 421100,00 лева и ДДС 84220,00 лева с предмет -заточна машина ЗМ642ЕП17 и установка високочестотна и фактура № 996 от 30.09.2004 г. с ДО 381400,00 лева и ДДС 76280,00 лева с предмет – агрегатна машина 1бр.

Въз основа на така представените доказателства ревизиращите приемат, че не е доказано наличието на реално осъществена доставка по описаните фактури. Прието е също, че не е доказано начисляването на данъка като задължение към бюджета по реда на чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.), тъй като не е извършена проверка в счетоводството на прекия доставчик. Изложени са съображения за наличие на обстоятелства по чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС по отношение на [фирма], както и за неприложимост на нормата на чл. 65, ал. 8 от ЗДДС (отм.) поради факта на неплащане на дължимия ДДС по ДДС сметка на доставчика изцяло най-късно до края на данъчния период, през който е упражнено правото на данъчен кредит.

Отказано е право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 160209,00 лева по фактури № 44 от 30.09.2004 г. и № 45 от 30.09.2004 г., издадени от [фирма] на основание чл. 64, ал. 1 вр. чл. 6 и чл. 63 от ЗДДС (отм.).

Съдът намира, че на първо място следва да бъде разгледано направеното с жалбата, адресирана до съда възражение за погасяване по давност на задълженията за ДДС за м. 04., м.09. и м.10.2004 г.

Давността е материалноправен институт и по така направеното възражение съдът е длъжен да се произнесе, като ако установи наличието на изтекъл 5 - годишен давностен срок по отношение на задълженията по ЗДДС за данъчни периоди м.04, м.09 и м.10.2004 г., това е основание за отмяна на ревизионния акт в посочените му части.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.), но действащ за посочените периоди м.04, м.09 и м. 10.2004 г., публичните задължения се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Задълженията за данъци са публични задължения (чл.13, ал. 1, т. 2 от Д.), поради което и доколкото в ЗДДС (отм.) не е предвиден по-кратък от посочения в Д. срок, същите се погасяват по давност с изтичане на 5

години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят.

Съгласно чл. 74, ал. 1, предл. 1 във връзка с чл. 72, ал. 1 от ЗДДС (отм.) срокът за плащане на ДДС е нормативно определен – до 14 – то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася данъка. Следователно, давността за задълженията за ДДС, определени с РА № [ЕГН] от 06.12.2011 г. започва за тече, както следва: - считано от 01.01.2005 г. – за данъчни периоди м.04, м.09 и м.10.2004 г.; - считано от 01.01.2006 г. – за данъчен период м.12.2004 г.

В чл. 141, ал. 1 от Д. са уредени изчерпателно обстоятелствата, спиращи или прекъсващи давността.

Давността се прекъсва с влизането в сила на акта за установяване на публичното вземане, но в случая това обстоятелство се явява неприложимо.

Давността спира: - когато е започнала данъчна ревизия – до завършването ѝ, но за не повече от една година; - когато изпълнението на данъчния акт бъде спряно – за срока на спирането; - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването; - когато длъжник – физическо лице, пребивава извън страната повече от три месеца без прекъсването – до датата на завръщането му; когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; - с налагането на обезпечителни мерки; - с предприемането на действия по принудително събиране.

Съобразно установеното в хода на ревизията единственото приложимо обстоятелство, което води до спиране на давността за публичните задължения, установени с РА, е започналата ревизия – чл. 141, ал. 1, т. 1 от Д. (отм.). Съгласно цитираната норма при започнала ревизия давността спира, до завършване на ревизията, но за не повече от една година. В случая ревизията е започнала със ЗВР № 8047006 от 27.08.2008 г. и е приключила с РА, издаден на 06.12.2011 г. Следователно, давността следва да се счита спряна за период от една година, считано от 27.08.2008 г. до 27.08.2009 г. Към датата на спиране на давността за данъчни периоди м.04, м.09 и м. 10.2004 г. – от 01.01.2005 г. е изтекъл давностен срок от три години, 7 месеца и 27 дни; - за данъчен период м.12.2004 г. – от 01.01.2006 г. е изтекъл давностен срок от 2 години, 7 месеца и 27 дни.

Спирането на срока на ревизионното производство за период повече от 1 година е без значение за максималния срок на спиране давността. Независимо от удължаването или спирането на производството давността се счита спряна за максимален срок от 1 година. В този смисъл решение по адм. дело № 6645/2008 г. по описа на Върховен административен съд,

VI отделение.

Изтеклият срок до спирането запазва своето правно значение и след отпадане на основаниято за спиране, за завършване на давността е необходимо до изтече период от време, който се равнява на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането. Следователно, в случая давностният срок за данъчните периоди м. 04, м. 09 и м. 10.2004 г. е изтекъл на 01.01.2011 г. (3 години, 7 месеца и 27 дни, считано от 01.01.2005 г. до 27.08.2008 г., към които се добавят 1 година, 4 месеца и 3 дни, считано от 28.08.2009 г. до 31.12.2010 г.). По отношение на данъчен период м.12.2004 г. давностният срок изтича на 01.01.2012 г. , поради което за същия период следва да се приеме, че към датата на издаване на РА – 06.12.2011 г. петгодишният давностен срок не е изтекъл. По делото е видно, че с Постановление изх. № 2553-00-3 от 03.01.2012 г. са наложени обезпечителни мерки на основание чл. 200 и чл. 203 от ДОПК. Тези обезпечителни мерки са наложени, след като давностният срок за посочените данъчни периоди е изтекъл, поради което П. е издадено след изтичането на срока на погасителната давност и не води до спирането му.

За изясняване на въпроса относно изтеклата давност следва да се обсъди и факта, че ревизията, възложена със ЗВР № 80470 от 27.08.2008 г., е спряна със заповед № 80280 от 20.10.2008 г. на основание чл.34, ал. 1, т. 4 от ДОПК по молба на ревизираното лице и впоследствие със заповед № 900043 от 26.01.2009 г. на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК поради образувано досъдебно производство.

Спирането на производството не се отразява при изчисляване на давността, тъй като течението на давностния срок се счита спряно за максимално допустимия срок от една година. В този смисъл решение по адм. дело № 15523/2008 г. по описа на Върховен административен съд, I отделение и решение по адм. дело № 6816/2011 г. по описа на Върховен административен съд, I отделение.

Относно спирането на ревизионното производство на основание чл.34, ал. 1, т. 2 от ДОПК във връзка с образувано досъдебно производство съдът намира за основателно твърдението на жалбоподателя, че този факт не е юридически факт, спиращ течението на давността на самостоятелно основание.

На първо място, такова основание за спиране на давността не е предвидено в Д. (отм.), при действието на който е започнала да тече давността за посочените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.04, м.09 и м.10.2004 г. Основанията за спиране или прекъсване на давността са изчерпателно изброени в закона, като е недопустимо разширително

тълкуване и прилагане на закон по аналогия. След като в Д. (отм.) няма основание за спиране на давността, аналогично на чл. 171, ал. 1, т. 6 от ДОПК., то това означава, че давността не се счита за спряна.

На второ място, изводът, че образуваното досъдебно производство не спира давността в процесния случай, не се променя от въвеждането на това основание за спиране с чл.172, ал. 1, т. 6 от ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.).

Константна е практиката на Върховен административен съд, че нормите, уреждащи давността са материални норми, а не процесуални, поради които като такива към тях приложение намира законът, който е бил в сила към момента на възникване на публичното задължение. В този смисъл решение по адм. дело № 10217/2007 г. на Върховен административен съд, I отделение.

На следващо място, дори и да се приеме за приложимост на нормите на ДОПК във връзка със спирането на ревизионното производство на основание чл.34, ял. 1, т. 2 от ДОПК, този факт не влияе върху течението на давността по следните съображения:

В заповедта за спиране на ревизията е посочено, че е налице досъдебно производство № 168/2008 г. по описа на ГД „ГП”, пр. пр. № 6725/2008 г. , като жалбоподателят твърди, че образуваното производство е за изпълнително деяние в периода от 14.02.2005 г. – 14.09.2008 г. (които периоди не съвпадат с данъчни периоди м. 04, м.09 и м. 10.2004 г.), но самите ревизиращи органи не са събрали доказателства в тази насока. За да се спре ревизията на основание чл. 34, ал. 1, т.2 от ДОПК, преценката се прави от органа, възложил производството. Нормата на чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК и чл. 34, ал. 2 от ДПОК предвижда, че ревизионното производство се спира, когато е образувано наказателно производство от значение за изхода на ревизията.

Никъде в ревизионната преписка не се съдържа доказателство, от което да може да са направи извод с какво наказателното производство би спомогнало за установяване на фактите относно задълженията, включени в обхвата на ревизията. Такава връзка не е посочена. Видно от писмо на зам. изпълнителния директор на НАП изх. № 11-02-97 от 02.02.2011 г. (на л. 234 и л.235 от делото) в получено писмо СГП (изх. № 6725/2008 г. от 17.01.2011 г.) уведомява НАП, че по досъдебно производство № 168/2008 г. по описа на ГД”ГП”, пр.пр. № 6725/2008 г. по описа на СГП е внесен обвинителен акт по обвинението на Х. А. К. и е образувано съдебно производство – нохд № 5095/2009 г. по описа на СРС, НК,13 състав, което не е приключило. В писмото СГП се позовава на ТР № 1 от 2009 г. на ОСНК на ВКС и уведомява данъчните органи, че възобновяването на

ревизионното производство не би попречило на хода на наказателното производство. С писмото си заместник изп.директор на НАП е разпоредил всички спрени производства на основание чл.34, ал. 1, т. 2 от ДОПК по отношение на посочените дружества да бъдат възобновени на основание чл.35 от ДОПК, включително и това по отношение на [фирма].

За да се възобнови спрямо ревизионно производство, трябва да е отпаднало основанието за спирането му или в случая наказателното производство трябва да е приключило с влязъл в сила акт. След като ревизията е възобновена преди приключване на наказателното производство, то това обуславя извода, че наказателното производство не е от значение за установяване на задълженията за данъци спрямо [фирма].

Едновременно с това следва да се посочи, че действително наказателното производство, водено срещу Х. К. за престъпление по чл. 257, пр.1 вр. чл.257, ал. 1 от НК и по чл. 255, ал. 3 от НК няма преюдициален характер спрямо производството по установяване на задълженията за ДДС на жалбоподателя, тъй като видно от мотивите на ТР № 1 от 07.05.2009 г. по т.д. № 1/2009 г. на ОСНК на Върховния касационен съд е прието наличието на „автономност и независимост на административното и наказателното производства в областта на данъчните правоотношения. Резултатите от проведено административно производство не обвързват наказателното производство и в двете посоки: дори в рамките на административното данъчно производство да не са установени допълнителни данъчни задължения над декларираните от данъчно задълженото лице, разследващите органи могат да приемат, че е налице укриване на данъци и обратното - при установени по административен ред такива задължения, те да не представляват престъпление”.

Следователно, от гореизложеното може да се направи категоричния извод за липса на връзка между наказателното и ревизионното производство в процесния случай, поради което не е налице основание за спиране на давността по чл.172, ал. 1, т. 6 от ДОПК. В тази връзка следва да се посочи, че тежестта на доказване на факта, че между двете производства е налице връзка и от изхода на наказателното производство зависи изхода на ревизионното производство на [фирма] се носи от ревизиращите органи, а не и от данъчно-задълженото лице. След като в ревизионната преписка не се съдържат доказателства за преюдициалния характер на наказателното производство, водено срещу Х. К. по отношение на настоящото ревизионно производство, то не е налице и основание за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 6 от ДОПК.

Напротив в преписката е приложено горецитираното писмо на зам.изпълнителния директор на НАП, който се позовава на становище на наблюдаващия прокурор за липсата на каквато и да е връзка между двете производства.

Съобразно изложеното се обосновава извода, че към момента на издаване на РА – 06.12.2011 г. давността на публичните задължения за ДДС за данъчни периоди м.04, м.09 и м.10.2004 г. е изтекла. Неоснователно е твърдението на ответната страна, че в рамките на производството по обжалване на РА предметът на спора обхваща само въпросите възникнало ли е задължението и в какъв размер и не следва да се разглежда направеното възражение за изтекла погасителна давност. Неоснователно е и твърдението, че в случай на претенция от страна на държавата за принудително събиране, т.е. в производството по принудително изпълнение на РА, основателността на възражението за изтекла давност ще доведе до целените от жалбоподателя правни последици. В рамките на съдебното производство по оспорване на законосъобразността на РА не съществува пречка ревизираното лице да направи възражение за погасени по давност задължения и съдът е длъжен да го обсъди, като може да го приеме за основателно или не. Без значение е фактът, че ревизираното лице не е направило възражението пред решаващия орган.

Следователно, за данъчни периоди м.04., м.09 и м.10.2004 г. относно задълженията по ЗДДС обжалваният РА следва да се отмени като незаконосъобразен поради наличието на изтекъл 5-годишен давностен срок.

Във връзка с начислените лихви за забава върху така посочените задължения за ДДС за данъчни периоди м.04, м.09 и м.10.2004 г. съдът намира, че и в тази си част РА следва да се отмени. Вземането за лихви е акцесорно вземане и е обвързано от главното вземане, поради което то възниква от момента на изискуемост на главното вземане и се погасява с погасяване на главното вземане. В същия смисъл е решение по адм. дело № 4300/2008 г. по описа на Върховен административен съд, I отделение. В този смисъл са и указанията на Министерство на финансите, съдържащи се в писмо изх. № 24-00-28 от 21.04.2007 г., според които „тъй като институтът на давността е взaimстван от гражданското право, той се прилага със съдържанието, което има в този клон на правото, доколкото в данъчното и осигурителното право няма норми, които му противоречат. Поради това и по отношение на данъчните и осигурителните задължения следва да се приеме, че с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла, какъвто е регламентът

на чл. 119 от ЗЗД”.

Това означава, че РА в частта на начислените лихва за забава за задълженията по ДДС за данъчни периоди м.04.2004 г., м.09.2004 г. и м.10.2004 г. се явява незаконосъобразен и следва да се отмени.

При наличието на основание за прилагане на давността спрямо задълженията за ДДС за данъчни периоди м.04,м.09 и м.10.2004 г. не следва да се обсъжда въпроса относно прилагането на материалния закон при издаването на РА в така посочените му части.

По отношение на отказаното право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м.12.2004 г. по фактура № 332 от 13.12.2004 г., издадена от [фирма] РА е издаден при правилно прилагане на закона и не е налице основание за неговата отмяна. Цитираната фактура е анулирана от доставчика, за което е издадено ДКИ № 334 от 19.12.2004 г. Установява се, че ревизираното лице е включило в дневника за покупки за м.12.2004 г. посочената фактура с право на пълен данъчен кредит в размер на 2 800,00 лева, а същата е анулирана, т.е. означава, че сделката не се осъществила или е била развалена. Констатирано е, че [фирма] е включил процесната фактура в СД и в дневника за продажли с ДО 0,00 лева и ДДС 0,00 лева. След като доставката не е била реализирана, то това означава, че получателят няма право да претендира право на данъчен кредит по нея.

Правилно органите по приходите се позовават на чл.64, ал. 1, т. 2 от ЗДДС (отм.), тъй като не е установено данъкът по фактурата да е начислен съгласно чл. 55, ал. 6 от ЗДДС (отм.). Освен това е налице и основание за отказ по чл.64, ал. 1, т. 6 от ЗДДС (отм.), тъй като ревизираното лице не разполага с оригинал на посочената фактура, както са приели данъчните органи.

Следователно, жалбата на [фирма] срещу РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 332 от 13.12.2004 г., издадена от [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

II. По ЗКПО

За 2004 г. съгласно Г. по чл. 51, ал. 1 от ЗКПО с вх. № 19081562 от 31.03.2005 г. дружеството е декларирало общо приходи по ОПР – 1635 548,00 лева; общо разходи по ОПР 1720 752,00 лева и финансов резултат по ОПР – отрицателен (счетоводна загуба) – 85 204,00 лева.

Констатирано е, че в счетоводна сметка 602”Разходи за външни услуги” е осчетоводена сума в размер на 103 500,00 лева по фактура № 72 от 01.04.2004 г., издадена от [фирма]. По време на ревизията не са ангажирани доказателства за реалното извършване на възложената

услуга, като е прието, че разходите по описаната фактура не могат да бъдат доказани документално. Касае се за отчетен разход за услуга (реклама) в счетоводна сметка 602, без същата да е реално осъществена, тъй като нито ревизираното лице, нито доставчикът представят документи за извършването ѝ.

В резултат на направените констатации при ревизията на основание чл.23, ал. 2, т.10 от ЗКПО (отм.) е извършено увеличение на финансовия резултат със сумата от 103500,00 лева, като след преобразуването същият е положителен в размер на 18 296,00 лева. Определен е корпоративен данък в размер на 3 567,72 лева за внасяне ведно с лихви за забава в размер на 2999,89 лева.

По отношение на задължението за корпоративен данък за 2004 г. съдът намира, че РА се явява издаден при правилно прилагане на материалния закон. Не е изтекъл 5- годишният давностен срок, тъй като той тече от 01.01.2006 г. и изтича на 01.01.2012 г. и РА е издаден на 06.12.2011 г., като с подаването на жалба срещу РА по административен ред на 28.12.2011 г. давността е спряла да тече.

На основание чл. 23, ал. 2, т. 10 от ЗКПО (отм.) финансовият резултат за данъчни цели се увеличава с разходите, довели до намаляване на финансовия резултат, който данъчно задължените лица не могат да докажат документално по реда, определен в съответните нормативни актове, с първични документи, включително придружени с фискален бон или касова бележка от кочан, издадена в предвидени от нормативен акт случаи, или отчетени в нарушение на счетоводното законодателство или на принципа на документална обосновааност. Съгласно § 1, т. 34 от ДР на ЗКПО (отм.) документална обосновааност е документирането чрез съдържащи необходимите реквизити по Закона за счетоводството и отразяващи вярно и точно всяка стопанска операция документи.

В хода на ревизията от страна на доставчика и от ревизираното лице не са представени доказателства за реалното извършване на услугата съгласно фактура № 72 от 01.04.2004 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставката е реклама, но не са ангажирани никакви писмени доказателства, че действително [фирма] е извършил доставката; няма документи, от които да се установи в какво точно се изразява „рекламата”, кога е извършена услугата, как и кога е предаден резултатът от услугата. След като не е налице доставка по смисъла на чл.9, ал. 1 от ЗДДС (отм.), това означава, че фактурата не отразява реално извършена стопанска операция. За всяка документирана в счетоводството стопанска операция трябва да са налице достатъчно доказателства, че тя (стопанската операция) е реално извършена, в противен случай ще има

само налице документално оформяне на стопански операции, които не са извършени. Следователно, в случая е нарушен принципа на документална обоснованост и законосъобразно е извършено увеличение на финансовия резултат за 2004 г. със сумата на ДО 103 500,00 лева по фактура № 72 от 01.04.2004 г., издадена от [фирма]. Правилно е позоваването от страна на решаващия орган на разпоредбите на раздел IV от ЗКПО (отм.) и по-специално на чл.15, ал. 3, т. 2 от ЗКПО (отм.), приложима в случай, че са заплатени възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Правилно е определен размерът на дължимия корпоративен данък от сумата 103500, лева следва да бъде извадена сумата от - 85204,00 лева (финансовият резултат съгласно ОНР за 2004 г. – загуба) и се получава сумата в размер на 18 296,00 лева, върху която се начислява ставка от 19,5 /100 съгласно чл.44, ал. 1 от ЗКПО (отм., в действащата към 2004 г. редакция). Получава се размер на данъка за 2004 г. за сумата от 3567,72 лева, като са определени и лихви за забава в размер на 2999,89 лева.

В рамките на съдебното производство жалбоподателят не е ангажирал доказателства за оборване на констатациите на РА относно определения корпоративен данък за 2004 г., поради което жалбата на [фирма] се явява неоснователна.

Въз основа на гореизложеното РА следва да се отмени в частта за данъчен период м.04.2004 г. относно задължение за ДДС в размер на 44 252,22 лева ведно с лихвите за забава в размер на 42131,27 лева; за данъчен период м.09.2004 г. относно задължение за ДДС в размер на 160209,00 лева ведно с лихвите за забава в размер на 143 845,70 лева и за данъчен период м.10.2004 г. относно задължение за ДДС в размер на 96992,74 лева ведно с лихвите за забава в размер на 86048,66 лева, а в останалата си част относно задълженията за ДДС за данъчен период м.12.2004 г. в размер на 2 185,78 лева и лихви за забава в размер на 1893,32 лева и задължение за корпоративен данък за 2004 г. в размер на 3 567,72 лева ведно с лихви за забава в размер на 2 999,89 лева същият се явява законосъобразен и жалбата на [фирма] в тези си части следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора на страните следва да бъдат присъдени разноски, респ. юрисконсултско възнаграждение съобразно частичната основателност (отхвърляне) на жалбата.

На основание чл.161, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 49,08 (четиридесет и девет лева и осем стотинки) относно заплатената държавна такса за образуване на делото съразмерно на уважената част от жалбата.

На основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и на основание чл. 8 вр. 7, ал. 2 ,т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 662,93 (шестстотин шестдесет и два лева и деветдесет и три стотинки) съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], [населено място] ревизионен акт № [ЕГН] от 06.12.2011 г., издаден от И. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП София в частта за данъчен период м. 04.2004 г. относно задължение за ДДС в размер на 44 252,22 лева ведно с лихвите за забава в размер на 42 131,27 лева; за данъчен период м.09.2004 г. относно задължение за ДДС в размер на 160 209,00 лева ведно с лихвите за забава в размер на 143 845,70 лева и за данъчен период м.10.2004 г. относно задължение за ДДС в размер на 96 992,74 лева ведно с лихвите за забава в размер на 86 048,66 лева, потвърден с решение № 1329 от 04.06.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП, като ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], [населено място] направените разноски в размер на 49,08 (четиридесет и девет лева и осем стотинки) лева съразмерно на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 662,93 (шестстотин шестдесет и два лева и деветдесет и три стотинки) съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: